

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/275/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612201629
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612201629.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci žalobcu: S. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v D. P., J. U. XX, právne zastúpeného JUDr. Jaroslavom Kokavcom, advokátom, so sídlom v D. P., Ul. X. P. XX, proti žalovanému: U. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XXX, D. M., právne zastúpenému JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, so sídlom v D. P., M. F. XXX/XX, v konaní o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy 3.300,- eur, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/44/2012-114 zo dňa 27.11.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi prednesom nasledovného ústneho ospravedlnenia na najbližšom Valnom zhromaždení Urbárskeho pozemkového spoločenstva Liptovský Hrádok - Dovalovo, konanom po právoplatnosti tohto rozsudku: „Ospravedlňujem sa S. U., bytom J. U. XX, D. P. za to, že som na Valnom zhromaždení Urbárskeho pozemkového spoločenstva Liptovský Hrádok - Dovalovo, konanom dňa 20.03.2010 uviedol nepravdivé tvrdenie, že je zlodejom.“ Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi polovicu trov konania vo výške 390,85 eur, k rukám právneho zástupcu žalobcu advokáta JUDr. Jaroslava Kokavca, so sídlom v D. P., Ul. X. P. XX.

Okresný súd, aplikujúc ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka mal preukázané, že žalobca utrpel na svojich osobnostných právach, najmä občianskej cti ujmu v dôsledku neoprávneného zásahu žalovaného. Medzi účastníkmi nebolo sporným, že žalovaný na zasadnutí Valného zhromaždenia Urbárskeho pozemkového spoločenstva v Liptovskom Hrádku, miestna časť Dovalovo dňa 20.03.2010 tak, ako je zachytené aj v zápisnici z tohto zasadnutia, nazval žalobcu zlodejom. K prednesu tohto tvrdenia došlo ústne a na verejnosti, v prítomnosti minimálne 100 ľudí (keď žalobca udával ich počet 400 - 500). Toto tvrdenie bolo žalovaným prednesené nahlas a zrozumiteľne. Vo všeobecnosti súd môže konštatovať, že výraz zlodej je celkovo poslucháčmi, bez ohľadu na fórum, na ktorom je prednesený, vnímaný negatívne a označuje osobu, ako uviedol v záverečnom prednese právny zástupca žalovaného, ktorá získala zisk na úkor iných. Slovník (www.slovník.azet.sk) definuje zlodeja aj ako toho, kto okráda, nečestne sa obohacuje. V pomeroch malej obce T. (1002 obyvateľov v r. 2012), časti mesta Liptovský Hrádok, ktorej obyvatelia sa vzájomne poznajú, ide o tvrdenie značne dehonestujúce. Jeho prednes negatívne zasiahol nielen do sociálneho a spoločenského života žalobcu, ale viedol aj k narušeniu rodinných vzťahov a zníženiu jeho dôveryhodnosti ako podnikajúcej osoby, čo žalovaný nepoprel a

čo potvrdili aj svedecké výpovede svedkov Mgr. M. a Mgr. M.. V dôsledku tohto prednesu musel žalobca ako cirkevný hodnosťár vysvetľovať aj na cirkevnej pôde situáciu týkajúcu sa nielen pomerov v urbárskom pozemkovom spoločenstve, ale aj konanie svojej osoby. Došlo k rozdeleniu obce na dva tábory. Ako potvrdila svedkyňa Mgr. M., v obci bola spisovaná petícia voči žalobcovi zastávajúcemu funkciu zástupcu cirkevného zboru v urbárskom spoločenstve aj funkciu presbytera, aj keď jej motívom malo byť to, že žalobca nie je obyvateľom T.. Svedok Mgr. M. však potvrdil, že na základe petície ľudí z obce mal byť žalobca odvolaný z funkcie v presbyterstve, k čomu ale nedošlo. Došlo k strate komunikácie medzi žalobcom a synom žalovaného, s ktorým sú vo vzťahu kmotrovstva a k zviditeľneniu osoby žalobcu v prostredí podnikateľov s drevom, keď sa ho neznámy človek pýtal, či je ten U.. Na uvedenom zasadaní neprednášal žalovaný kritiku na adresu žalobcu ako fyzickej osoby, alebo ako živnostníka, ale došlo k osočeniu jeho osoby, forma ktorého nebola primeranou. V neprospech žalovaného pri rozhodovaní súdu zavážila aj skutočnosť, že žalobca nebol žiadnym štátnym orgánom postihnutý za majetkovú trestnú činnosť, alebo za priestupky proti majetku napriek tomu, že žalovaný počas tohto súdneho konania neúspešne podal na žalobcu trestné oznámenie. Už samotné nazvanie žalobcu zlodejom, vzhľadom na miesto jeho prednesu a nepravdivosť obsahu tohto pomenovania zakladá dôvod pre ospravedlnenie sa rovnakou formou, akou došlo k zásahu do cti žalobcu. Žalobca sa domáhal ospravedlnenia aj z dôvodu, že na uvedenom zasadnutí valného zhromaždenia žalovaný predniesol, že žalobca neoprávnené odvážal drevo. Pravdivosť hodnota tohto tvrdenia je sporná. Ak pod neoprávneným odvozom dreva treba rozumieť, ako uviedol žalovaný na pojednávaní, odvoz dreva žalobcom ako vodičom, potom išlo o odvoz dreva na základe spolupráce žalobcu ako živnostníka s právnickou osobou Ján Jurčo, s. r. o., pretože pre UPS žalobca prácu vodiča nevykonával. Ak žalovaný nebol presný vo svojom vyjadrení, keďže aj počas súdneho konania sa snažil dokázať nezrovnalosti medzi skutočne vyvezeným drevom z hory, vydaným žalobcom a deklarovaným množstvom vyvezeného dreva, potom je potrebné uviesť, že žalobca za UPS drevo nevydával neoprávnené, naopak, bol na jeho vydanie poverený výborom UPS a vydávanie dreva bolo, podľa tvrdenia žalobcu nezosporného žalovaným, aj predmetom práce, ktorú mal vykonávať na základe dohody o vykonaní pracovnej činnosti uzatvorenej s UPS. Aj keď v tejto súvislosti žalovaný súdu predkladal množstvo listinných dôkazov, ktoré mali preukázať nezrovnalosti medzi deklarovaným množstvom dreva a drevom vyvezeným, tieto už boli predmetom skúmania v trestnom konaní, kde bolo trestné oznámenie žalovaného podané na žalobcu odmietnuté, trestné stíhanie nebolo ani začaté, ani nebolo vznesené obvinenie, pretože z týchto listín pre to orgány činné v trestnom konaní nezistili dôvod. Napokon sa žalobca domáhal ospravedlnenia aj za prednes tvrdenia, že si v roku 2008 písal odpracované hodiny v UPS. Z výsluchu samotného žalobcu vyplýva, že toto tvrdenie je pravdivé, že skutočne si zaznamenával množstvo a druh, ako aj časové trvanie práce, vykonávanej pre urbárske pozemkové spoločenstvo vo výkaze prác, potvrdených predsedom UPS. Tvrdenie o tom, že si v roku 2008 žalobca písal odpracované hodiny v UPS, je preto pravdivé a nie je difamačné. Vzhľadom na takéto právne posúdenie veci bolo nadbytočné vykonávať obidvoma stranami sporu navrhované dokazovanie ďalšími svedeckými výpoveďami, ktorými sa najmä žalovaný snažil dokázať okolnosti neoprávneného odvozu dreva žalobcom.

Rozsudový výrok, ktorým súd poškodenému na základe § 13 Občianskeho zákonníka priznáva primerané zadosťučinenie, musí zodpovedajúcim spôsobom reagovať na ujmu, ktorú dotknutá osoba utrpela na svojich osobnostných právach. Žalobcovi vzniklo, vychádzajúc z okolností prípadu právo na morálne zadosťučinenie podľa § 13 Občianskeho zákonníka, spočívajúce v ospravedlnení. Aj keď žalobca konal v súlade s pokynom predsedu UPS, jeho postup vzbudil u žalovaného pochybnosti o oprávnenosti, transparentnosti a zákonnosti konania, keďže pracoval aj pre subjekt Ján Jurčo, s. r. o. Medzi žalobcom a žalovaným už dlhší čas panovalo napätie, výsledkom čoho je aj konanie o ochrane osobnosti žalobcu U. U. proti žalovanému S. U., začaté 17.01.2011. Predmetom tohto konania boli výroky žalovaného, prednesené na zasadaní schôdzy výboru UPS Liptovský Hrádok - Dovalovo 27.01.2009, 14.03.2009, 17.04.2009. Preto ak na zasadaní valného zhromaždenia v marci 2010 prednášal U. U. na adresu S. U. výroky uvedené vyššie, ich prednes je potrebné vyhodnotiť v kontexte tejto atmosféry, vzťahov a udalostí. Súd nepriznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 3.300,- eur z dôvodu, že morálne zadosťučinenie je pre žalobcu postačujúce. Ako vyplýva z vykonaných dôkazov, k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti žalobcu nedošlo v miere odôvodňujúcej priznanie nemajetkovej ujmy. Zásahu do osobnostného práva žalobcu žalovaným došlo v súvislosti s činnosťou urbárskeho spoločenstva, ktoré má množstvo členov, ale ide o spoločenstvo uzatvorené. Cirkevný zbor je tiež organizované spoločenstvo ľudí. Žalobca nie je verejne činnou osobou, ktorej popularita by presahovala hranice okresu alebo hranice Slovenska, takže intenzita zásahu do jeho osobnostných práv nedosiahla najvyšší stupeň.

Rovnako tento zásah netrval po neprimeraný čas, žalobca nebol napríklad neoprávnene obmedzený na slobode orgánmi činnými v trestnom konaní. Jeho počínanie nebolo predmetom záujmu médií v dôsledku prednesu uvedených tvrdení žalovaného. Nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa (právo na zachovanie dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochrany mena) závažným spôsobom, nebol odvolaný z funkcie v cirkevnom zbore, ani vylúčený z cirkvi.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 a § 150 O. s. p. Úspešný v konaní bol žalobca, hoci rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu. Súd žalobcovi priznal právo na náhradu polovice trov konania, aplikujúc ustanovenie zákona o dôvodoch hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie plnej náhrady trov konania. Tieto dôvody spočívajú v okolnostiach prípadu a v postoji účastníkov konania. Konanie o ochranu osobnosti je svojím charakterom samo o sebe špecifickým. Nevyjasnené a narušené vzťahy účastníkov konania viedli u žalobcu k podaniu žaloby. Žalobca čiastočne svojím správaním zadal príčinu pre špekulácie o tom, či je jeho postup pri činnosti a manipulácii s drevom lege artis. Obidvaja účastníci mali možnosť vyjasniť si sporné tvrdenia mimo súdneho konania, či už súkromne, alebo za súčinnosti zmierovacej komisie UPS, alebo jeho dozornej rady. Súd vníma ako spravodlivé, aby sa žalovaný podieľal na trovách konania žalobcu jednou polovicou. Žalobcovi v tomto konaní vznikli trovy z titulu náhrady súdneho poplatku, ktorý zaplatil zo žaloby čiastkou 165,- eur, čo predstavuje náhradu hotových výdavkov v zmysle § 15 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení. Z titulu náhrady trov právneho zastúpenia je odmena za 1 úkon právnej služby vo výške 91,29 eur, keďže tarifnou hodnotou je suma 2.000,- eur vzhľadom na požiadavku na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy (§ 10 ods. 8 uvedenej vyhlášky) a patrí za prípravu a prevzatie zastúpenia, za písomné podanie žaloby, za zastúpenie na pojednávaniach v dňoch 06.06.2012 a 27.11.2013, celkovo 365,16 eur. Za zastúpenie na pojednávaní 03.10.2013 patrí táto odmena vo výške 182,58 eur, keďže ide o pojednávania trvajúce viac ako 2 hodiny a za zastupovanie na pojednávaní dňa 10.10.2012 odročenom bez prejednania veci vo výške 22,82 eur. Za zastupovanie na pojednávaní dňa 27.08.2013 žalobca nenavrhol posúdenie náhrady trov konania. Za každý úkon právnej služby patrí podľa § 16 ods. 3 označenej vyhlášky z titulu náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné a miestne prepravné suma vo výške 1/100 výpočtového základu, čo je 7,63 eur za úkon vykonaný v r. 2012, teda 30,52 eur za 4 úkony a 15,62 eur za 2 úkony právnej služby poskytnuté v r. 2013; celkovo ide o čiastku 46,14 eur. Spolu je odmena právneho zástupcu vo výške 570,56 eur a s náhradou vecných výdavkov a tzv. režijného paušálu ide o 781,70 eur. Polovica z tejto sumy je 390,85 eur. Súd zaviazal žalovaného na jej zaplatenie k rukám právneho zástupcu žalobcu, poukazujúc na § 149 ods. 1 O. s. p.

Voči citovanému rozsudku, a to voči jeho výrokom o povinnosti žalovaného ospravedlniť sa a o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Súd prvého stupňa uložil žalovanému ospravedlniť sa žalobcovi za to, že ho nazval zlodej. Aj v zmysle odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa označenie zlodej nie je identické s označením páchatel trestného činu, a preto podľa názoru žalovaného v danom prípade nie je rozhodujúce, či žalobca bol za jeho skutky aj trestne stíhaný. Súd prvého stupňa správne uvádza, že pod pojmom zlodej je potrebné rozumieť osobu, ktorá získa zisk na úkor iných, takú, ktorá okráda, ako aj osobu, ktorá sa nečestne obohacuje. Podľa názoru žalovaného v prejednávanej veci bolo dokázané, že žalobca bol osobou, ktorá sa nečestne obohacovala, a preto pokiaľ ho nazval zlodejom, tak z jeho strany išlo o pravdivé tvrdenie, ktoré nepožíva právo na ochranu osobnosti. Na základe vykonaných dôkazov bolo totiž jednoznačne dokázané, že odporca si za odmenu vykazoval práce, ktoré mal vykonávať v rovnaký čas na rôznych miestach, čo je jednoducho fyzicky nemožné. Vzhľadom na túto okolnosť sa potom nesprával čestne. Obohacoval sa, pretože prijímal plnenie za práce, ktoré nevykonával, ani nebolo v jeho možnostiach ich vykonať v rovnakom čase, a to vzhľadom na vzdialenosť pracovísk, na ktorých mal pracovať. Pokiaľ súd prvého stupňa poukazuje na skutočnosť, že výrok žalobcu negatívne zasiahol do sociálneho a spoločenského života žalobcu, viedol aj k narušeniu jeho rodinných vzťahov, zníženiu jeho dôveryhodnosti ako podnikajúcej osoby a tiež, že na základe petície ľudí z obce mal byť odvolaný z funkcie v presbyterstve, tak na základe vykonaných dôkazov nebolo preukázané, že tvrdené ujmy žalobcu, pokiaľ k nim aj skutočne došlo, mali nastať v dôsledku toho, že ho žalovaný označil za zlodeja. Naopak, bolo dokázané, že motívom odvolania žalobcu z funkcie v presbyterstve neboli tvrdenia žalovaného, ale okolnosť, že žalobca nie je obyvateľom obce. Žalovaný preto žiadal odvolací súd, aby zmenil výroky rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaného ospravedlniť sa žalobcovi a o trovách konania tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania.

V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku aj žalobca, a to vo vzťahu k výroku o zamietnutí žaloby v časti, v ktorej sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.300,- eur a vo vzťahu k náhrade trov konania. Poukazuje na to, že súd prvého stupňa objektívne skonštatoval, že žalovaný svojimi prejavmi prednesenými na zasadnutí valného zhromaždenia v prítomnosti najmenej 100 ľudí veľmi negatívne zasiahol nielen do sociálneho a spoločenského života žalobcu, ale jeho prejavy zapríčinili aj narušenie rodinných vzťahov a zníženie jeho dôveryhodnosti ako podnikajúcej osoby. Prejavy žalovaného ďalej veľmi ovplyvnili postavenie a pôsobenie žalobcu v cirkevnom zbore, kde pôsobí ako presbyter a súčasne zástupca cirkevného zboru v urbárskom spoločenstve má jedno z najvyšších postavení medzi členmi tohto cirkevného zboru. Podstatná časť cirkevného zboru sú aj členmi urbárskeho spoločenstva a aj v ich prítomnosti boli prednesené osočujúce výroky žalovaného na adresu žalobcu. Toto zapríčinilo, že pri dodržiavaní všetkých cirkevných a morálnych hodnôt, najmä zo strany funkcionárov tohto cirkevného zboru došlo k vážnemu spochybneniu jeho osoby, morálky a cti žalobcu až do takej miery, že niektorí členovia cirkevného zboru a presbytéria nielenže žiadali jeho odvolanie z funkcie zástupcu v urbárskom spoločenstve, ale dokonca až jeho vylúčenie z cirkvi. Túto skutočnosť jednoznačne potvrdil ako svedok aj farár, svedok Mgr. M. a ďalší. Žalovaný ako hlboko veriaci človek, ktorý ctí tak spoločenské aj cirkevné hodnoty, bol konaním a prednesmi žalovaného bezdôvodne postavený do situácie, kedy hrozilo, že bude vylúčený z cirkvi. Túto hrozbu žalobca považoval a považuje za jeden z najzávažnejších zásahov do jeho života, do jeho cti, jeho dôstojnosti. Jednalo sa o taký intenzívny zásah do cti žalobcu, ktorý odôvodňoval a odôvodňuje žalobcovi priznať aj požadovanú nemajetkovú ujmu. Navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.300,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy a tiež trovy konania v sume 781,70 eur k rukám jeho právneho zástupcu.

Po uplynutí odvolacej lehoty žalovaný doplnil dôvody odvolania o nasledovné skutočnosti. Poukazuje na stranu 7 ods. 1 rozsudku okresného súdu, kde sa píše, že z pripojeného spisu OO PZ Liptovský Hrádok sp. zn. ČVS: ORP-852/LH-LM-2012 je zistené, že dňa 07.02.2012 U. U. Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš doručil trestné oznámenie na S. U. pre spáchanie trestného činu podvodu, ktoré PZ odmietol podľa § 87 ods. 1 písm. d) z dôvodu premlčania a prokurátor jeho sťažnosť proti tomuto uzneseniu zamietol. Z uvedených spisov PZ Liptovský Hrádok a okresnej prokuratúry nevyplýva, že jeho tvrdenie, ktoré uviedol na valnom zhromaždení dňa 20.03.2010, sa nezakladá na pravde. V uznesení OO PZ Liptovský Hrádok na strane 4 ods. 3 je uvedený: „Ďalej bola vo veci zabezpečená správa zo Sociálnej poisťovne Liptovský Mikuláš, kde bolo zistené, že S. U. je samostatne zárobkovo činná osoba od 01.10.1998 a nie je evidovaný ako zamestnávateľ.“ Pokiaľ PZ tvrdí, že nie je evidovaný ako zamestnávateľ, tak sa potvrdzuje jeho tvrdenie na valnom zhromaždení. S. U. pracoval ako živnostník v rokoch 2005, 2006, 2007 a 2008 pre firmu JURČO JÁN, s. r. o., Dovalovo 174 pri spracovaní kalamity, teda pri manipulácii a nákladke dreva. Manipuláciu vykonával pilčík S. U., invalidný dôchodca, otec živnostníka S. U.. Za túto prácu účtoval živnostník S. U. firme JURČO JÁN, s. r. o. brutto 633.500,10 Sk, z ktorých mala byť alikvotná časť odvedená do sociálnej a zdravotnej poisťovne ako odvody za pilčíka. Okresný súd pri svojom rozsudku len skonštatoval, že bolo podané trestné oznámenie, či S. U. odvody odvedol, neskúmal. Súd sa nesnažil zistiť výsledky kontroly Daňového úradu Liptovský Mikuláš. Naopak, keď žiadali predložiť faktúry za dopravu palivového dreva pre vlastníkov, súd návrh na doplnenie dokazovania z nepochopiteľných dôvodov odmietol, ani nezdôvodnil, prečo tento navrhovaný dôkaz neuskutočnil a vyhlásil rozsudok.

Účastníci sa navzájom k odvolaniam nevyjadrili.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaných odvolaní žalobcu a žalovaného v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Krajský súd sa v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. stotožňuje s rozsiahlym odôvodnením prvostupňového rozhodnutia a poukazuje naň. Nie je pritom žiaduce, aby opakoval vecne správne závery okresného súdu.

Odvolacie námietky účastníkov odvolací súd nepovažuje za dôvodné. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného uvádza, že relevantné sú len tie odvolacie dôvody, ktoré boli uplatnené v odvolacej lehote, vychádzajúc z ustanovenia § 204 ods. 1 prvá veta O. s. p. a ust. § 212 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd preto neprihliadol k odvolacím dôvodom uplatneným zo strany žalovaného po uplynutí odvolacej lehoty.

Okresný súd vykonal na základe návrhov oboch strán sporu rozsiahle dokazovanie, z ktorého záverov vyvodil správny záver, že došlo k porušeniu práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobcu. Česť fyzickej osoby patrí k významným právnym hodnotám a má dôležitý význam pre vzťah fyzickej osoby k iným osobám, čím značne ovplyvňuje aj postavenie fyzickej osoby v spoločnosti. Porušenie práva na česť môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobia difamačne. Nie je pritom ani rozhodujúce, či skutočne došlo k ujme, postačuje objektívna spôsobilosť príslušného konania spôsobiť takú ujmu. Označenie dotknutej fyzickej osoby za zlodeja opakovane pred rozsiahlym zhromaždením urbárskeho pozemkového spoločenstva nepochybne takýmto zásahom je. Pravdivá informácia spravidla nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný spôsobom, ktorým by skresľoval skutočnosť, resp. nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia a ľudskej dôstojnosti. Kto o inej osobe zverejňuje informáciu hanlivého charakteru, nemožno jeho konanie považovať za rozumné alebo legitímne, ak nepreukáže, že mal rozumné dôvody spoliehať sa na pravdivosť informácie, ktorú šíril.

Možno súhlasiť s obranou žalovaného, že označenie žalobcu za zlodeja nemôže byť chápané len v trestnoprávnej rovine. Okresný súd však vyhodnotil pravdivosť širšej informácie nielen z trestnoprávneho hľadiska (keď trestné oznámenie bolo odmietnuté), ale zo širšieho občianskoprávneho hľadiska.

V danom prípade dôkaz o pravdivosti difamačného tvrdenia na adresu žalobcu zaťažoval žalovaného. Možno sa stotožniť so záverom prvostupňového súdu, že vykonanými dôkazmi sa nepreukázala pravdivosť skutkového tvrdenia žalovaného na adresu žalobcu, keď ho nazval zlodejom.

Vzhľadom na intenzitu a charakter tohto zásahu, keď žalovaný nazval žalobcu zlodejom opakovane, bez toho, že by hodnoverne preukázal pravdivosť tohto skutkového tvrdenia, ako aj vzhľadom na okolnosti, že sa tak stalo pred zhromaždením najmenej 100 osôb, opakovane, sa odvolací súd stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že konaním žalovaného došlo do zásahu osobnosti žalobcu.

V zmysle ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobcovi vzniklo právo na morálne zadostučinenie vo forme ospravedlnenia, ktoré možno považovať za primerané a aj vyhodnotiac okolnosti, za ktorých k nemu došlo, spôsobilé odstrániť tento zásah.

Morálne zadostučinenie priznané žalobcovi vo forme ospravedlnenia považuje krajský súd za primerané a postačujúce, pričom nie sú splnené zákonné podmienky v zmysle ust. § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka pre priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi. Peňažné zadostučinenie prichádza do úvahy iba vtedy, ak vzniknutú ujmu nie je možné zmierniť prostredníctvom žiadnej formy morálneho zadostučinenia. V danom prípade k ujme žalobcovi došlo na Valnom zhromaždení Urbárskeho pozemkového spoločenstva Liptovský Hrádok - Dovalovo. Ide o uzavretú skupinu ľudí a prednesenie ospravedlnenia zo strany žalovaného na rovnakom zhromaždení je spôsobilé napraviť zásah do cti a dôstojnosti žalobcu. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že práve pre konanie žalovaného došlo k zníženiu jeho dôstojnosti či jeho vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, jedinou príčinou problémov žalobcu v cirkevnom spoločenstve neboli tvrdenia

žalovaného. Okresný súd tiež správne poukázal na to, že z hľadiska času nešlo o dlhodobý zásah do osobnosti žalobcu.

Odvolačný súd zároveň poukazuje aj na samotné správanie sa žalobcu, ktorý bol Okresným súdom Liptovský Mikuláš v konaní vedeným pod sp. zn. 8C/16/2011, kde účastníci tohto konania vystupovali v opačnom procesnom postavení, zaviazaný ospravedlniť sa žalovanému (ktorý v konaní pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš 8C/16/2011 vystupoval ako žalobca) za hanlivé výroky obdobného charakteru.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zhodne so záverom prvostupňového súdu konštatuje, že podmienky pre priznanie peňažného zadost'učinenia nie sú splnené.

Z uvedených dôvodov je rozsudok okresného súdu vecne správny, vrátane výroku o trovách konania účastníkov. Odvolací súd napadnutý rozsudok preto potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 2 O. s. p. V danom prípade odvolanie podali obidvaja účastníci, ani jeden z odvolateľov nebol vo svojom odvolaní úspešný. Je tu teda obdobný pomer úspechu a neúspechu na strane obidvoch účastníkov konania. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.